

The Authoritarian Constitution: The Concept and Function

Fardin Moradkhani*

Faculty Member, Department of Law,
Faculty of Humanities, Bu-Ali Sina
University, Hamadan, Iran

1. Introduction

The constitution is one of the most complex concepts in the field of law. A vast body of literature has developed around the history of the concept, its nature and philosophy, its functions and content, and the ways in which constitutions are designed. One important issue in this regard concerns the different types of constitutions. Among these is the authoritarian constitution. With the emergence of constitutionalism and the idea of limiting state power, it became difficult to imagine that a constitution could serve to consolidate the power of authoritarian rulers. Historical experience, however, has demonstrated that authoritarian regimes also have constitutions and often insist on maintaining such a document. As fundamental instruments of governance, constitutions express a state's political identity, institutional architecture, and underlying values. They also

* Corresponding Author: f.moradkhani@basu.ac.ir

How to Cite: Moradkhani, F., "The Authoritarian Constitution: The Concept and Function", The Quarterly Journal of Public Law Research, Vol. 28, No. 92, (2026), 217-256. Doi: [10.22054/qjpl.2025.84389.3084](https://doi.org/10.22054/qjpl.2025.84389.3084)

establish the structural distribution of power and define relationships both among state institutions and between the state and its citizens. The principal aim of constitutionalism is to regulate the exercise of state power through the rule of law and to constrain governmental action. Liberal constitutionalism, in particular, is associated with the separation of powers, democratic elections, and legally enforceable rights. The concept of constitutionalism is so closely intertwined with liberalism that it may be argued that, in the absence of liberal principles, a constitution may struggle to fulfill its fundamental purposes. Because constitutionalism is commonly understood as an antidote to tyranny, some scholars argue that the term *constitutionalism* appears paradoxical in illiberal states. This, however, does not mean that a constitution cannot be illiberal or authoritarian. In this respect, the present study sought to examine the concept and function of the authoritarian constitution.

2. Literature Review

Following successive waves of democratization, some scholars have argued that constitutionalism itself is undergoing a process of erosion. Others contend that contemporary developments represent the self-destruction of liberal democracy through democratic procedures operating under the formal framework of the rule of law. More than half of the world's countries remain far removed from the model of constitutional democracy. Many are governed by authoritarian regimes, while others are subject to forms of rule that may be characterized as openly tyrannical. This reality has attracted scholarly attention to the apparent tension between the traditional understanding of constitutions as instruments for limiting state power and their continued existence in systems primarily oriented toward preserving and consolidating such power. The literature therefore raises the question of how constitutions function within authoritarian systems and why constitutions persist despite their potential to constrain state authority

3. Materials and Methods

The present study used a descriptive–analytical method, drawing on the most significant scholarship in the field as well as the constitutional experiences of various countries.

4. Results and Discussion

Why authoritarian states that do not want their power to be limited nevertheless move towards adopting constitutions is an important point of analysis and discussion. The first reason why authoritarian regimes adopt constitutions is that all regimes need to coordinate the roles and responsibilities of different institutions within the government. A written constitution can minimize conflicts among the primary institutions of any regime. All regimes require mechanisms of control, and a constitution can provide such mechanisms.

In authoritarian constitutions, there is often a gap between the promises made in the constitutional text and sociopolitical reality. Moreover, in these countries, there is usually an institution or authority beyond the constitution that holds the real power in the country, creating a significant gap between the constitutional text and the way it is implemented in practice. This gap is generally greater in authoritarian states than in democratic states. Authoritarian regimes are less likely to uphold the rights enshrined in their constitutions and tend to promise to protect and implement such rights for the sake of appearance rather than out of genuine commitment.

Authoritarian regimes and their constitutions can be divided into three types: monarchical, military, and civilian. Authoritarian regimes are rational actors that choose the type of constitution they adopt by balancing the costs and benefits associated with each option. A detailed and descriptive constitution may help an authoritarian regime overcome problems of internal coordination, but it can also expose the regime to delegitimizing criticism from domestic and international audiences.

Authoritarian states are more likely than democratic states to adopt fictitious constitutions that contain a set of basic rights that are not observed in practice. Monarchies and military regimes are more likely than civilian regimes to follow this strategy. Of the three types, civilian regimes have historically been the most common, while monarchies have been the least common. Each type of authoritarian regime is characterized by a distinct power base and a particular structure for resolving internal conflicts, controlling actors outside the regime, and coordinating political actions.

5. Conclusion

Approximately, one-third of the world's population has never experienced constitutional democracy within open and free societies. Moreover, populist and authoritarian tendencies have contributed to the erosion and, in some cases, the collapse of democratic systems. Global experience demonstrates that constitutions may also serve anti-democratic purposes rather than merely limiting state power. Against this background, the current analysis examined the concept and function of the authoritarian constitution by drawing on the constitutional experiences of various authoritarian countries.

Constitutions in authoritarian countries often exhibit several distinctive characteristics, including the existence of quasi-constitutional arrangements, the establishment of institutions that exist primarily on paper, the limited protection of fundamental rights, and the maintenance of a formal appearance of democratic governance. These features demonstrate that constitutions in authoritarian systems may perform functions that differ significantly from those traditionally associated with constitutionalism and the limitation of state power.

Keywords: Constitution, Constitutionalism, Liberal Constitutionalism, Authoritarian Constitution, Illiberal Constitutionalism.

قانون اساسی اقتداری؛ مفهوم و کارکرد

عضو هیئت علمی گروه حقوق، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه بوعلی
سینا، همدان، ایران

فردين مرادخانی *

چکیده

قانون اساسی یکی از پیچیده‌ترین مفاهیم در دانش حقوق است. درباره تاریخ این مفهوم، جیستی و فلسفه، کارکردها، محتوا و طراحی آن، ادبیات بسیار وسیعی شکل گرفته است. یکی از موضوعات مهم در این خصوص انواع قانون اساسی است. یکی از انواع قانون اساسی، قانون اساسی اقتداری است. با پیدایش مشروطیت و تحدید قدرت، تصور اینکه قانون اساسی در راستای تحکیم قدرت حاکمان اقتدارگر کار کند دشوار بود، اما تجربه تاریخی نشان داد که نظام‌های اقتداری نیز دارای قانون اساسی هستند و بر داشتن این سند اصرار می‌ورزند. این مقاله با استفاده از روش توصیفی و تحلیلی به بررسی این نوع از قانون اساسی پرداخته است و به دنبال پاسخ به این پرسش است که قانون اساسی اقتداری چیست و چه کارکردهایی دارد. در این مقاله ضمن تعریف قانون اساسی با توسل بر تجربه قانون اساسی در کشورهای اقتدارگرا به مهم‌ترین کارکردهای این نوع از قانون اساسی پرداخته شده است.

واژگان کلیدی: قانون اساسی، مشروطیت، مشروطیت لیبرال، قانون اساسی اقتداری، مشروطیت غیر لیبرال.

مقدمه

نظریه مشروطیت به دنبال محدود کردن قدرت است. در مشروطیت سنتی، محدودیت حاکمان از هنجارهای مبهمی مانند سنت، عرف و قوانین طبیعی استخراج می‌شد که عمل بر اساس آنها به حسن نیت حاکمان سیاسی بستگی داشت. دو تحول سیاسی، مشروطیت سنتی را دگرگون کرد: یکی آنکه حاکمیت مردمی منع اقتدار قانون اساسی شد و مطلق‌گرایی سیاسی را محدود کرد و دوم حق الهی پادشاهان از بین رفت. مشروطیت علاوه بر تحدید قدرت، به حمایت از حق‌های اساسی اهمیت فراوانی می‌دهد. حتی گفته شده است که اصل اول مشروطیت احترام به ارزش و منزلت انسانی است که محدودیت‌های اساسی بر دولت تحمیل می‌کند.^۱ در پیدایش مشروطیت و قوانین اساسی، این باور به وجود آمد که نوشتن قانون اساسی می‌تواند پایانی بر اقتدار باشد؛ اما زمان، خط بطلانی بر این باور کشید و نظام‌هایی به وجود آمدند که دارای قانون اساسی بودند ولی عملاً در جهت خلاف باورهای مشروطیت و فلسفه قانون اساسی حرکت می‌کردند که در نظریه‌های حقوق اساسی به آنها قانون اساسی اقتداری^۲ گفته می‌شود.

رژیم‌های اقتدارگرا در دهه‌های اخیر مورد توجه محققین قرار گرفته‌اند. به جز برخی مطالعات موردی کار کمی بر روی قوانین اساسی اقتداری صورت گرفته است.^۳ به گفته محققان، دیکتاتوری مقوله‌ای با ناهمگونی درونی است.^۴ شاید یکی از مصادیق این ناهمگونی، یدک کشیدن نام قانون اساسی و داشتن رویه اقتداری است. از این رو

1. Li-Ann Thio, "Constitutionalism in Illiberal Polities", In: Rosenfeld, Michel and András Sajó Ed, *The Oxford Handbook of Comparative Constitutional Law* (Oxford University Press, 2012) p. 132.

2. Authoritarian Constitution.

3. Robert Barros "On the Outside Looking In: Secrecy and the Study of Authoritarian Regimes", *Social Science Quarterly*, Southwestern Social Science Association, Volume 97, Issue 4, (2012).

4. Andreas Schedle, *Electoral Authoritarianism: The Dynamics of Unfree Competition* (London: Lynne Rienner Publishers, 2006).

Steven Levitsky & Lucan A. Way, "Elections without Democracy: The Rise of Competitive Democracy", *Journal of Democracy*, Vol. 18, No. 2, (2002), P. 52.

کشورهایی وجود دارند که قانون اساسی بدون مشروطیت^۱ دارند.^۲ قانون اساسی بدون مشروطیت به این معناست که یک کشور دارای سند قانون اساسی است اما سازوکارهای تحدید قدرت و حاکمیت قانون در این کشورها اعمال نمی‌شود. به همین دلیل محققین حقوق اساسی بر این باورند که نمی‌توان آنها را از بحث‌های مرتبط با قانون اساسی خارج کرد و آنها با داشتن شرایطی متفاوت مورد بحث قرار می‌گیرند.^۳ قوانین اساسی به عنوان ابزاری بنیادین؛ هویت سیاسی، معماری دولت، ارزش‌ها و توزیع ساختاری قدرت را بیان و روابط بین نهادها و دولت و شهروند را تعریف می‌کنند. هدف اصلی مشروطیت، تنظیم قدرت دولت از طریق حاکمیت قانون و مهار کنش دولت است و مشروطیت لیبرال با مفاهیمی مانند تفکیک قوا، انتخابات دموکراتیک و حق‌های افراد که نه صرفاً در کاغذ بلکه در عمل اجرا می‌شوند، مرتبط است.

ایده مشروطیت چنان با لیبرالیسم پیوند خورده است که می‌توان مدعی شد در فقدان لیبرالیسم، قانون اساسی در تحقق اهداف خود با مشکل مواجه می‌شود. از آنجا که مشروطیت پادزهر استبداد تلقی می‌شود برخی معتقدند تصور وجود مشروطیت در کشورهای غیرلیبرال دشوار است. این بدان معنا نیست که قانون اساسی نمی‌تواند غیرلیبرال یا استبدادی باشد. همان‌طور که تام‌گینزبورگ و آلبرتو سیمپسر گفته‌اند صحبت از قانون اساسی در رژیم‌های استبدادی، چیز عجیبی نیست. امروزه بسیاری از کشورها غیرلیبرال هستند.

1. Constitutions without Constitutionalism.

2. Walter Murphy, "Constitutions, Constitutionalism and Democracy", in Greenberg Douglas, Stanley N. Katz, Steven C. Wheatley, Melanie Beth Oliviero eds, *Constitutionalism and Democracy: Transitions in the Contemporary World* (New York: Oxford University Press, 1993) pp. 3–7.

Okoth-Okendo, H. W. O, "Constitutions without Constitutionalism: An African Political Paradox", in Douglas Greenberg, S. N. Katz, B. Oliviero, and S. C. Wheatley, eds., *Constitutionalism and Democracy: Transitions in the Contemporary World* (New York: Oxford University Press, 1993) pp. 65–84.

Tom Ginsburg & A. Simpser, *Constitutions in Authoritarian Regimes* (Cambridge University Press, 2014) p. 1.

3. Milan Svolik, *Politics of Authoritarian Rule* (New York: Cambridge University Press, 2013).

نظریه‌های مشروطیت غیرلیبرال^۱ یک دشمن مشترک یعنی مشروطیت لیبرال دارند.^۲ پیش‌فرض مشروطیت غیرلیبرال این است که مشروطیت و دموکراسی می‌توانند لیبرال یا غیرلیبرال باشند. لیبرالیسم صرفاً محدودیتی برای قدرت اکثریت نیست، بلکه یک پیش‌شرط سازنده برای دموکراسی است که حاکمیت قانون، کنترل قدرت و تضمین حق‌های اساسی را فراهم می‌کند. به عبارت دیگر لیبرالیسم، لازمه دموکراسی است و چیزی به نام دموکراسی غیرلیبرال یا دموکراسی ضدلیبرال وجود ندارد.

مشروطیت اقتداری و مشروطیت غیرلیبرال با مؤلفه‌های اصلی مشروطیت مانند محدودیت قدرت و حمایت از حق‌ها مخالفند. به بیان دیگر اگر مشخصه اصلی مشروطیت، محدود بودن قدرت حکومت باشد چنین حکومت‌هایی نمی‌توانند الزامات مشروطیت را برآورده کنند.^۳ برخی هم از اصطلاح «مشروطیت اقتداری»^۴ و «اقتدارگرایی مشروطه»^۵ استفاده می‌کنند. کشورهایی مانند ارمنستان، آذربایجان، قزاقستان، قرقیزستان، روسیه، تاجیکستان، الجزایر، مصر، تونس، یمن، بورکینافاسو، کامرون، چاد، اتیوپی، گابن، گامبیا، گینه، موریتانی، تانزانیا، توگو، زامبیا، کامبوج، مالزی و سنگاپور از نوع مشروطیت اقتدارگرا می‌باشند.^۶

محققین حقوق اساسی در هنگام بررسی و تحلیل قوانین اساسی به ندرت به دولت‌های مستبد می‌پردازند و اگر اشاره‌ای هم به این کشورها می‌شود صرفاً به این دلیل است که از آنها به عنوان نمونه‌ها و مثال‌هایی یاد کنند که در آنجا قانون اساسی کارویژه خود یعنی تحدید قدرت را انجام نمی‌دهد. در معدود تحقیقاتی که در مورد این قوانین اساسی وجود

1. Illiberal Constitutionalism.

2. Li-Ann Thio, "Constitutionalism in Illiberal Politics", In: Rosenfeld. Michel and András Sajó Ed, *The Oxford Handbook of Comparative Constitutional Law* (Oxford University Press, 2012) p. 132.

3. Gábor Halmai, "The Making of Illiberal Constitutionalism with or without a New Constitution: The Case of Hungary and Poland", in: Landau David & Hanna Lerner. Ed. *Comparative Constitution Making* (UK: Edward Elgar Publishing Limited, 2019) p. 302.

4. Authoritarian Constitutionalism.

5. Constitutional Authoritarianism.

6. Mark Tushnet, "Authoritarian Constitutionalism", *Cornell Law Review*, Vol. 100, No. 2, (2015), P. 394.

دارد برخی محققان قوانین اساسی اقتداری را قوانینی می‌دانند که یک کشور، در حال گذار از استبداد تجربه می‌کند. برخی دیگر از محققین توجه خود را به قوانین اساسی و دادگاه‌ها در کشورهای استبدادی معطوف کرده‌اند.^۱

محققین از اصطلاح امواج دموکراسی^۲ برای گسترش دموکراسی در جهان یاد کرده‌اند که سه موج قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم، موج بعد از جنگ جهانی دوم و موج بعد از دهه هفتاد در این میان شناخته شده هستند. پس از این امواج دموکراسی، برخی محققان ادعا می‌کنند با پدیده فرسایش مشروطیت روبرو هستیم. برخی نیز معتقدند آنچه امروز اتفاق می‌افتد خودتخریبی لیبرال دموکراسی از طریق رویه‌های دموکراتیک است. بیش از نیمی از کشورهای جهان با معیارهای مطلوب دموکراسی‌های مبتنی بر قانون اساسی فاصله دارند. بسیاری از آن‌ها تحت حکومت‌های خودکامه یا حتی ظالم هستند. یک‌سوم جمعیت جهان هرگز دموکراسی مبتنی بر قانون اساسی^۳ را در جوامع باز و آزاد تجربه نکرده‌اند. گرایش‌های استبدادی و پوپولیستی منجر به فروپاشی دموکراسی‌ها شده است. تجربه جهانی نشان داده است قانون اساسی ممکن است در خدمت خواسته‌های ضد دموکراتیک باشد. دولت ترامپ نشان داد حتی کشوری مانند آمریکا که ادعا می‌کند سنت دموکراتیک قوی دارد از رواج ایده‌ها و شیوه‌های سیاسی خودکامه مصون نیست.^۴

این مقاله به دنبال بررسی قانون اساسی اقتداری است و با روش توصیفی - تحلیلی در پی پاسخ به این پرسش است که قانون اساسی اقتداری چیست و چه شاخص‌ها و چه کارکردهایی دارد. در مورد این موضوع - علی‌رغم برخی تحقیقات مهم در زبان‌های دیگر - هنوز در زبان فارسی تحقیقی مستقل صورت نگرفته است. ضرورت چنین تحقیقاتی

1. Tom Ginsburg & Moustafa Tamir, *Rule by Law* (Cambridge University Press, 2012).

Moustafa Tamir, *The Struggle for Constitutional Power: Law, Politics, and Economic Development in Egypt* (Cambridge University Press, 2009).

Mark Tushnet, *Advanced Introduction to Comparative Constitutional Law* (Edward Elgar Publishing Limited, 2014) P. 115.

2. Waves of Democracy.

3. Constitutional Democracy.

4. Gabor Attila Toth, "Constitutional Markers of Authoritarianism", *Hague Journal on the Rule of Law*, Vol. 11, (2018), p. 5.

از آن روست که باعث فهم عمیق تر ما از مفهوم قانون اساسی می شود. همچنین ما را از این باور ساده دور می کند که داشتن قانون اساسی می تواند از بین برنده مشکلات شود، زیرا گاه خود قانون اساسی می تواند بر مشکلات بیفزاید.

۱. شاخص های مشروطیت اقتداری

قوانین اساسی اقتداری دارای ویژگی ها و شاخص هایی هستند که مهم ترین آن ها موارد زیرند:

نخست وجود نوعی از شبه قانون اساسی: در ادبیات حقوق اساسی منظور از شبه قانون اساسی^۱ اصطلاحی است که برای توصیف قوانین یا مقرراتی به کار می رود که اگرچه رسماً بخشی از قانون اساسی نیستند، اما تأثیر قابل توجهی بر حقوق اساسی، چارچوب های قانونی یا ساختار حکومتی دارند و عملاً با وضعیتی شبیه به قانون اساسی عمل می کنند. در اینجا منظور از شبه قانون اساسی این است که قانون اساسی متنی دارد که قطعی نیست و هر لحظه ممکن است نقض شود. به عبارت دیگر متنی که شبیه قانون اساسی است اما قانون اساسی نیست. برخی بخش های این سند، صرفاً توصیف هستند و برخی دیگر به طور سیستماتیک نادیده گرفته می شوند. تمام قدرت سیاسی در اختیار رهبر حزب حاکم است. به همین دلیل برای اینکه بفهمیم واقعاً چگونه یک نظام استبدادی اداره می شود، علاوه بر متن قانون اساسی، باید رویه واقعی را نیز بررسی کرد.

دوم سیستم رای گیری و انتخابات هژمونیک: نظام های استبدادی و اقتدارگرا انتخابات چندحزبی را حفظ می کنند. آنچه آن ها را متمایز می کند این است که انتخابات به گونه ای مدیریت می شود که شانس پیروزی نامزدهای مخالف بسیار کم شود. هنجارها و رویه های قانونی، تسلط حزب حاکم را تضمین می کند. حزب حاکم با انجام برخی کارها و اعمال برخی سیاست ها مانند تغییرات در قانون انتخابات، حق رای نابرابر، برهم زدن حوزه های انتخاباتی، وضع مقررات برای محدود کردن مبارزات انتخاباتی و پوشش مغرضانه رسانه ای، از مزایای ناعادلانه ای برخوردار می شود.

1. Quasi-constitution.

سوم وجود نهادها به صورت پوشالی: منظور این است که در سیستم اقتدارگرایی، نهادهای لازم برای یک دموکراسی وجود دارند اما این نهادها از درون تهی شده و صرفاً به عنوان ابزاری برای تحمیل اقتدار عمل می‌کنند.

چهارم مجریه برتر: در این سیستم اگرچه قانون اساسی کنترل و توازن نهادها را اعلام می‌کند، اما حقیقت آن است که قدرت‌های موجود در قانون اساسی نامتعادل هستند و معمولاً کفه ترازو به نفع قوه مجریه سنگینی می‌کند. قوه مجریه به‌ویژه رئیس قوه مجریه قدرت برتر و کنترل نشده دارد. این رئیس می‌تواند رئیس جمهور (ترکیه و روسیه)، نخست وزیر (مجارستان) یا رئیس واقعی دولت باشد- نهادی است که می‌تواند در درون قوه مجریه نباشد اما عملاً بر آن کنترل کامل دارد- (لهستان در زمان کاپچینسکی که حزب قانون و عدالت قدرت واقعی را در دست داشت).

پنجم حق‌های اساسی محدود شده: قوانین اساسی اقتدارگرا به طور رسمی حقوق اساسی را اعلام می‌کنند، اما این حقوق به ندرت از نظر قانونی قابل اجرا هستند. یک تاکتیک رایج در حکومت‌های اقتداری، ایجاد فهرستی از حق‌های اساسی در قانون اساسی است که ظاهراً طبق استانداردهای اعلامیه جهانی حقوق بشر سازمان ملل و معاهدات منطقه‌ای حقوق بشر است. با این حال، قانون اساسی در واقعیت حاوی مواردی است که در تضاد مستقیم با حقوق بین‌الملل و حقوق بشر است. معمولاً این کشورها برخی از حقوق اساسی را تنها تا حدی که در خدمت منافع گروه سیاسی حاکم باشد به رسمیت می‌شناسند. به عنوان مثال آزادی بیان و مطبوعات را می‌توان به نام ملت، قوم یا مذهب مسلط یا حمایت از رئیس دولت یا سایر مقامات دولتی رد یا محدود کرد.^۱

ششم تظاهر به دموکراسی: یکی از ویژگی‌های کلیدی اقتدارگرایی معاصر تظاهر به دموکراسی است. امروزه اقتدارگرایی در زمین دموکراسی بازی می‌کند و هرگز علناً با آن مخالفت نمی‌کند و نوعی دموکراسی تقلبی به وجود آمده است.^۲ اکثریت قریب به اتفاق

1. Gabor Attila Toth, "Constitutional Markers of Authoritarianism", Hague Journal on the Rule of Law, Vol. 11, (2018), PP. 16-18.

2. Ibid. p. 2.

قوانین اساسی حداقل کلمه دموکراسی را ذکر می کنند بدون آنکه در عمل به آن ملزم باشند.

۲. چرایی وجود قانون اساسی در حکومت اقتدارگرا

ممکن است این پرسش مطرح شود که اگر مشروطیت، مستلزم محدودیت‌هایی برای حکومت است و در رژیم‌های اقتداری قدرت، نامحدود است چرا چنین رژیم‌هایی قانون اساسی دارند؟^۱ اگرچه تا همین اواخر مفسران اعلام می کردند که ما در عصر دموکراسی هستیم، اما واقعیت این است که از زمان ظهور قانون اساسی مکتوب مدرن، اکثریت قریب به اتفاق این اسناد توسط رژیم‌های اقتدارگرا تهیه شده‌اند.^۲ قوانین اساسی به دلیل جایگاهشان به عنوان بالاترین هنجار یک دولت و نقششان در شناسایی ساختارها و نهادهای اعمال قدرت، مهم هستند. آن‌ها به دنبال توصیف شرایطی هستند که قرار است در آینده ساخته شود.^۳ در ادامه به برخی از مهم‌ترین دلایلی که کشورهای اقتدارگرا را به سوی قانون اساسی سوق می‌دهد اشاره می‌شود.

۲-۱. قانون اساسی به عنوان نهاد هماهنگ کننده

اولین دلیلی که اقتدارگرایان به سوی قانون اساسی می‌روند این است که همه رژیم‌ها - حتی رژیم‌های اقتدارگرا- باید مشخص کنند چه نهادهایی چه نقشی در حکومت دارند. قانون اساسی مکتوب می‌تواند تضاد نهادهای اساسی را برای هر رژیمی به حداقل برساند.^۴ قانون اساسی می‌تواند حاکمان را از قبل، متعهد به رعایت برخی قوانین و کنترل زیردستان خود کنند. راجر میرسون در تحقیقی مهم، سودمندی قانون اساسی برای اقتدارگرایان را

1. Mark Tushnet, *Authoritarian Constitutionalism*, op cit. p. 421

2. Zachary Elkins, Tom Ginsburg & James Melton, *The Endurance of National Constitutions* (Cambridge: Cambridge University Press, 2009) Pp. 145-146.

3. Tom Ginsburg, "Beyond Window Dressing: Constitutions in Authoritarian Regimes", in: Smith. Rogers. M & Richard. R. Beeman. Ed. *Modern Constitutions*, (University of Pennsylvania Press, 2020) p. 134.

4. Barry Weingast, "Political Foundations of Democracy and the Rule of Law", *American Political Science Review*, Vol. 91, No. 2, (1997).

نشان می‌دهد. به گفته او پادشاهان اولیه انگلستان به مکانیسم‌هایی نیاز داشتند تا اطمینان حاصل کنند مالیات‌ها جمع‌آوری می‌شوند.^۱ هر نظام سیاسی نیازمند هماهنگی اختیارات و حدود قدرت است. قانون اساسی می‌تواند نقطه کانونی برای ایجاد این درک بین‌الذهانی ایجاد کند.^۲ حکومت‌های استبدادی تمایل کمتری به اتخاذ محدودیت رسمی برای قدرت دولت دارند، اما حقیقت آن است که حتی حکومت‌های خودکامه نیز برای هماهنگ کردن امور به قانون اساسی نیاز دارند.^۳

قانون اساسی مکتوب می‌تواند تضاد بر سر نهادهای اساسی در هر رژیم را به حداقل برساند. مطالعه رابرت باروس در مورد قانون اساسی شیلی در زمان آگوستو پینوشه نشان می‌دهد که چگونه قانون اساسی به‌ویژه دادگاه قانون اساسی، هماهنگی بین شاخه‌های مختلف نظامی را تسهیل کرد.^۴ قوانین اساسی اقتداری همچنین می‌تواند هماهنگی را در لحظات حساس انتقال تسهیل کند. زمانی که زین‌العابدین بن علی در بهار عربی سال ۲۰۱۱ از تونس گریخت، نخست وزیر او برای مدت کوتاهی برخلاف قانون اساسی، ریاست جمهوری را بر عهده گرفت. سپس تصمیم گرفته شد که مقررات رسمی جانشینی در قانون اساسی رعایت شود که منجر به این شد که فؤاد مبداء قبل از برگزاری انتخابات به عنوان سرپرست، کار خود را آغاز کند. هنگامی که رژیم‌های استبدادی به پایان خود می‌رسند، عنصر هماهنگ کننده می‌تواند نقش مهمی در جلوگیری منازعه یا از کنترل خارج شدن آن داشته باشد.^۵

1. Roger Myerson, "Autocrat's Credibility Problem and Foundations of the Constitutional State", *American Political Science Review*, Vol. 102, No. 1, (2008).

2. John Carey, "Parchment, Equilibria and Institutions", *Comparative Political Studies* Vol. 33, No. 6/7, (2000), Pp. 735–61.

Russell Hardin, "Why a Constitution?", in Bernard Grofman and Donald Wittman, eds., *The Federalist Papers and the New Institutionalism* (New York: Agathon Press, 1989) pp. 100–20.

3. Zachary Elkins; Tom Ginsburg & James Melton, "The Content of Authoritarian Constitutions", in: Ginsburg Tom & A. Simpser, op cit., P. 149.

4. Robert Barros, *The Constitution of Dictatorship* (New York: Cambridge University Press, 2002).

5. Ginsburg Tom & A. Simpser, op cit., p. 3.

قوانین اساسی همچنین نقش مهمی در هماهنگی رفتار اجتماعی و سیاسی ایفا می‌کنند.^۱ نوشتن قانون اساسی توافقاتی را ایجاد می‌کند که تغییر آن‌ها در آینده دشوار است و کارآمدی قانون اساسی به ایجاد چنین توافقاتی بستگی دارد. نقش هماهنگ‌کننده قانون اساسی می‌تواند به تحکیم کنترل رژیم نیز کمک کند.^۲ یا اینکه محتوای قانون اساسی می‌تواند باورها و رفتارها را به گونه‌ای شکل دهد که ثبات رژیم را افزایش دهد. البته قانون اساسی می‌تواند با هماهنگ کردن مخالفان رژیم، نتیجه معکوس داشته باشد. قانون اساسی که صرفاً از دروغ‌های زیبا تشکیل شده باشد، ابزار مؤثری برای هماهنگ کردن رفتارهای اجتماعی و سیاسی و تحکیم رژیم نخواهد بود.^۳

۲-۲. ایجاد فضایی برای اعتراض

منظور از این عنوان این است که حتی رژیم‌های اقتداری بر این باورند که وجود سند قانون اساسی برای یک کشور لازم است و این سند در مواردی - ولو محدود - می‌تواند فضایی به وجود بیاورد که مردم ولو به صورت موردی و بسیار محدود بتوانند به برخی از اعمال اعتراض کنند. در فقدان چنین فضایی ممکن است در صورت پیدایش یک چالش و فقدان فضای اعتراض، کشور وارد یک بحران شود. انحراف از قانون اساسی برای همه گران تمام می‌شود و هزینه تخطی از قانون اساسی، شورش مردمی است.^۴

قانون اساسی نقش مهمی در جلوگیری از این امور دارد. در سال ۲۰۰۳، شورای مردمی هانوی با صدور دستورالعملی که افراد را ملزم می‌کرد فقط یک موتورسیکلت داشته باشند، تلاش کرد تا ازدحام و ترافیک ایجاد شده توسط موتورسیکلت‌ها را محدود کند و متعاقباً این سیاست توسط وزارت امنیت عمومی ملی به تصویب رسید، اما در پاسخ به فشار

-
1. Peter Ordeshook, *A Political Theory Primer* (New York: Routledge Press, 1992).
 2. Russell Hardin, "Why a Constitution?", in Galligan Denis & Mila Versteeg, eds., *The Social and Political Foundations of Constitutions* (Cambridge University Press, 2013) PP. 51-72.
 3. David Law S & Mila Versteeg, "Constitutional Variation among Strains of Authoritarianism", In: Ginsburg Tom & A. Simpser, *Constitutions in Authoritarian Regimes* (Cambridge University Press, 2014) p. 173.
 4. Ginsburg Tom & A. Simpser, op. cit. p. 10.

عمومی، کمیته حقوقی مجلس ملی خلق استدلال کرد این قانون حقوق مالکیت مورد حمایت ماده ۵۸ قانون اساسی را نقض می کند و این ممنوعیت توسط وزارت امنیت عمومی لغو شد.^۱

مورد معروف سان ژینگانگ در سال ۲۰۰۳ در چین، یک نمونه دیگر است. سان دانشجویی در ووهان بود که به دلیل نداشتن مدارک ثبت نام، در گوانگژو دستگیر شد. او در سیستمی با عنوان «سرپناه و بازگشت به وطن» که در آن افرادی که خارج از محل اقامتشان یافت و به خانه بازگردانده می شوند، بازداشت شد. سان به این رفتار اعتراض و در بازداشت فوت کرد. این منجر به اعتراض ملی در میان روشنفکران شد، آن‌ها خواهان لغو سیستم بازداشت پناهگاه و بازگشت به وطن شدند. علمای حقوق آن را خلاف قانون اساسی خواندند و از کمیته دائمی کنگره ملی خلق خواستار اصلاح این سیستم شدند. این سیستم سرانجام لغو شد.^۲

۲-۳. نقش کنترل کننده

همه رژیم‌ها به مکانیسم‌هایی برای کنترل نیاز دارند. استخدام یک مقام دوم برای نظارت بر مقام اول، انتخاب افراد و مقامات بر اساس وفاداری و قرابت، ایجاد سیستم‌های سلسله‌مراتبی و ایجاد یک ایدئولوژی قدرتمند؛ راه کارهایی برای حل این مشکل هستند. در فرانسه مقامات محلی قدرت زیادی داشتند و اگر نماینده‌ای در پارلمان سخنی می گفت از جانب آنها مورد بازخواست قرار می گرفت، از این رو پادشاه فرانسه با اتخاذ نوعی مصونیت پارلمانی برای نمایندگان، کوشش کرد این خطر را از بین ببرد.^۳ راه حل‌های قانون

1. Bui N, "Constitutional Developments in Vietnam in the First Decade of the Twenty First Century", in A Chen (ed.), *Constitutionalism in Asia in the Twenty First Century* (Cambridge University Press, 2014).

2. Ginsburg. tom & A. Simpser, op cit., p. 11.

3. Matthew D McCubbins; Roger G. Noll & Barry R. Weingas., "Structure and Process, Politics and Policy: Administrative Arrangements and the Political Control of Agencies", *Virginia Law Review*, Vol. 75, No. 2, (1989), PP. 431- 482.

اساسی شامل نهادهایی می‌شود که توسط آن، یک حاکم دستان خود را می‌بندد.^۱ به گفته راجر میرسون به نفع خود کامه است دادگاهی از افراد برجسته ایجاد کند که حتی قدرت عزل حاکم را داشته باشند.^۲

۴-۲. تضعیف روحیه مخالفان داخلی

در قوانین اساسی اقتداری شکافی بین وعده‌های قانون اساسی و واقعیت وجود دارد. وعده دروغین نشانه‌ای پرهزینه از قصد فرد برای سرکوب مخالفان است. هالیر و روزندورف در مورد کنوانسیون منع شکنجه گفته‌اند الحاق به این کنوانسیون باعث می‌شود اگر کشور عضو این کنوانسیون اقدام به شکنجه کند هزینه زیادی در افکار عمومی و مجامع بین‌المللی باید پرداخت کند؛ با این حال حکومت‌های اقتداری حتی با افزایش هزینه‌ها همچنان حقوق بشر را نقض می‌کنند.^۳ روش دیگری که در آن حاکمان مستبد به طور معمول از شکاف بین وعده‌های قانون اساسی و عملکرد واقعی برای تضعیف روحیه مخالفان احتمالی سوءاستفاده می‌کنند، برگزاری انتخابات با دستکاری بیش از حد و آشکار در آن است؛ حتی زمانی که پیروزی حزب حاکم تضمین شده باشد.^۴ صرف این واقعیت که حقوق در عمل رعایت نمی‌شود به این معنا نیست که قانون اساسی نقش ویرین را ایفا می‌کند. شکاف‌های بین وعده‌ها و اجرای واقعی آن‌ها در همه جا وجود دارد، زیرا قوانین اساسی به عنوان نوعی طرح اولیه عمل می‌کنند و چیزها را نه آن‌طور که هستند، بلکه آن‌طور که ممکن است باشند، بیان می‌کنند. قانون اساسی سندی آرمانی است که گاه آرزوها و آمال یک کشور در آن می‌آید و قرار است نقشی در ایجاد انگیزه در مردم برای ساختن یک

1. Hilton T Root, "Tying the King's Hands: Credible Commitments and Royal Fiscal Policy during the Old Regime", *Rationality and Society*, Vol. 1, No. 2, (1989), PP. 240-58.

2. Roger Myerso, op cit. p. 125.

3. James R Hollyer & B Peter Rosendorff, "Why Do Authoritarian Regimes Sign the Convention against Torture? Signaling, Domestic Politics and Non-Compliance", *Quarterly Journal of Political Science*, Vol. 6, No. 3-4, (2011), PP. 275-327.

4. Alberto Simpser, *Why Governments and Parties Manipulate Elections: Theory, Practice, and Implications* (New York: Cambridge University Press, 2013).

جامعه در آینده داشته باشد. قانون اساسی ۱۹۱۷ مکزیک به ویژه در رابطه با حقوق اقتصادی و اجتماعی، اعطای زمین، آموزش و کار برای شهروندان نوآورانه بود. وعده‌های اصلاحات ارضی در قانون اساسی مکزیک را می‌توان به عنوان طرحی درک کرد که در دهه‌های پس از آن بر سیاست زمین تأثیر گذاشت و طی آن بخش بزرگی از زمین‌های کشاورزی مجدداً توزیع شد.^۱

۳. ویژگی و کارکرد قانون اساسی در کشورهای اقتدارگرا

با مباحث فوق مشخص شد که رژیم اقتدارگرا به دلایل متعددی به وجود نوعی از قانون اساسی نیاز دارد. این قانون اساسی دارای ویژگی‌ها و نیز کارکردهایی است که در ادامه به برخی از مهم‌ترین آن‌ها اشاره می‌شود.

۳-۱. فقدان کارایی سیستم دادگستری

تامیر مصطفی و گینزبورگ فهرستی از عملکرد دادگاه‌ها در دولت‌های اقتدارگرا ارائه می‌دهند. این دادگاه‌ها برای ایجاد کنترل اجتماعی و به حاشیه راندن مخالفان سیاسی، تقویت ادعای مشروعیت قانونی حکومت، تقویت انطباق اداری در داخل دستگاه بوروکراتیک دولت، حل مشکلات هماهنگی میان جناح‌های رقیب، تسهیل سرمایه‌گذاری و اجرای سیاست‌های بحث‌برانگیز استفاده می‌شوند.^۲ اقتدارگرایان برای کنترل خطرات مرتبط با استقلال قضایی تاکتیک‌هایی به کار می‌گیرند. یک نمونه ایجاد یک دادگاه قانون اساسی به ظاهر مستقل در مصر به رهبری انورسادات و حسنی مبارک است. این رهبران، هم با مخالفت داخلی مواجه شدند و هم در سطح بین‌المللی در مورد اینکه سیاست مصر از یک سیستم نیمه‌سوسیالیستی به نظامی متعهد به آزادی بازار تغییر کرده است شک وجود

1. Ginsburg, tom & A. Simpson, op. cit., p. 8.

2. Tamir Moustafa & Tom Ginsburg, *Introduction: The Functions of Courts in Authoritarian Politics*, in: Ginsburg, Tom. Moustafa. Tamir, *Rule by Law* (Cambridge University Press, 2012) pp. 1, 4. and Mark Tushnet. *Authoritarian Constitutionalism*, op. cit., p. 422.

داشت.^۱ چنین رژیمی از قانون، دادگاه‌ها و قانون اساسی تا زمانی استفاده می‌کند که این کار در خدمت منافع رژیم باشد. از آنجایی که رژیم مستبد است، هر جا منافعش اقتضا کند در کنار گذاشتن قانون، دادگاه‌ها و مشروطیت هیچ مشکلی ندارد.^۲

۲-۳. فقدان هزینه در نقض وعده‌های داده شده در قانون اساسی

تغییر مفاد قانون اساسی دشوارتر از تغییر سیاست‌های معمولی است و به قول گینزبورگ، قوانین اساسی «ظروف مقدس»^۳ هستند و تغییر یا نقض آن‌ها هزینه دارد.^۴ حاکمان اقتدارگرا می‌توانند به راحتی هر قانونی را اصلاح کنند. نمونه سنگاپور نشان می‌دهد حاکمان معمولاً دارای اکثریت لازم در مجلس قانونگذاری برای اصلاح هر قانونی حتی قانون اساسی هستند.^۵ رژیم‌های اقتدارگرا این قدرت را دارند که هر وقت اراده کنند و طبق میل خود از اموال مردم سلب مالکیت کنند و از این‌رو سرمایه‌گذاران تمایلی به سرمایه‌گذاری در کشور ندارند. رژیم می‌تواند با تعیین ضمانت‌هایی در قانون اساسی در برابر انواع سلب مالکیت این اطمینان را به سرمایه‌گذاران بدهد که مصونیت دارند و قرار نیست هر لحظه اموال آنها مصادره شود و با ایجاد دادگاه‌هایی برای اجرای این تضمین می‌تواند قول خود را معتبر سازد.^۶

۳-۳. تسهیل‌گری

ویژگی دیگر این قوانین اساسی، تسهیل‌گری آنهاست. قوانین اساسی در نظام‌های اقتداری به عنوان دستورالعمل‌هایی عمل می‌کنند که هماهنگی میان اعضا و طرفداران گروه حاکم را تسهیل می‌کنند. قوانین اساسی می‌تواند به حاکمان مستبد کمک کند که گاه با افزایش قدرت حاکم و گاه با بستن دست حاکم، با چالش‌ها مقابله کنند. به گفته محققین این

1. See, e.g. Moustafa Tamir, *The Struggle for Constitutional Power*, op cit., P. 102.

2. Mark Tushnet, *Authoritarian Constitutionalism*, op. cit., p. 431.

3. Hallowed Vessels.

4. Tom Ginsburg & A. Simpser, op cit., PP. 1-10.

5. Mark Tushnet, *Authoritarian Constitutionalism*, op. cit., p. 423.

6. Ibid. p. 424.

قوانین کارکردهای مختلفی دارند که از آنها تحت عناوین دفترچه راهنما،^۱ بیلبرد،^۲ طرح اولیه^۳ و پنجره‌سازی^۴ نام برده شده است. به این معنا که قوانین اساسی گاه فقط به مثابه «بیلبردهایی» هستند که اطلاعات را به ناظران خارجی و داخلی می‌رسانند، گاه همچون دفترچه راهنمایی هستند که راهنمایی‌هایی را برای مقامات و افراد در رابطه با اقداماتی که لازم یا مجاز به انجام آن‌ها هستند، اعلام می‌کنند؛ گاه صرفاً یک طرح اولیه و گاهی پنجره‌ای برای پوشاندن و مخفی کردن درون و چهره واقعی قدرت هستند.^۵ قوانین اساسی ممکن است به عنوان ظروف مقدس عمل کنند، به این معنی که محتوای آن‌ها از وضعیت هنجاری ممتاز برخوردار است. چنین وضعیتی به‌ویژه در لحظات درگیری میان نخبگان یا بحران رژیم مهم می‌شود. همانطور که آلبرت هیرشمن گفته است قوانین اساسی می‌توانند ارزش‌های شهروندان را در طول زمان تحت تاثیر قرار دهند.^۶

۳-۴. عدم اجرای مفاد قانون اساسی

حکومت‌های اقتدارگرا به ظاهر هیچ مشکلی با قانون اساسی ندارند و اتفاقاً آن را مهم می‌دانند. استالین و بسیاری از نخبگان شوروی، نقش مستقیمی در تدوین قانون اساسی ۱۹۳۶ ایفا کردند و این روند را کاملاً جدی گرفتند. در میانمار نیز تدوین قانون اساسی هفده سال طول کشید. تفاوت اصلی چنین کشورهایی با حکومت‌های مشروطه و مبتنی بر قانون اساسی، عدم اجرای مفاد قانون اساسی است. یک لطیفه قدیمی در مورد شوروی وجود دارد که مردی به رستوران می‌رود و بعد از مطالعه منو، مرغ سفارش می‌دهد اما پیشخدمت به او می‌گوید مرغ تمام شده است. او گوشت گاو می‌خواهد، دوباره همان جمله را به او می‌گویند. هر غذایی که او از منوی رستوران سفارش می‌دهد پاسخ می‌شود

1. Operating Manuals.

2. Billboards.

3. Blueprints.

4. Window Dressing.

5. Tom Ginsburg & A. Simpser, op cit. pp. 5-8.

6. Albert O Hirschman, *Rival Views of Market Society and Other Recent Essays* (New York: Viking, 1986) P. 146.

که رستوران آن غذا را ندارد یا تمام شده است، تا اینکه ناراحت می شود و می گوید: «فکر می کردم این یک منو است، نه یک قانون اساسی.» این لطیفه، برداشت معمول از قوانین اساسی دیکتاتوری را به عنوان کاغذهای بی معنی به تصویر می کشد که کارکردی جز ایجاد توهم مشروعیت به رژیم ندارند.^۱ یک لطیفه قدیمی دیگر در اتحاد جماهیر شوروی این بود که تفاوت بین قانون اساسی شوروی و ایالات متحده چیست؟ قانون اساسی شوروی آزادی بیان و قانون اساسی ایالات متحده آزادی پس از بیان را تضمین می کند. شهروندان کره شمالی ممکن است از این که بدانند حقوقی مانند آزادی بیان، تجمعات و تشکلهای تضمین شده است تعجب کنند. قانون اساسی نیجر حق سلامت و آموزش را برای هر شهروند تضمین می کند ولی این کشور در رتبه ۱۸۲ از ۱۸۲ کشور رتبه بندی شده شاخص توسعه انسانی قرار دارد.^۲ این طنزهای تلخ و واقعی مصادیقی از عدم اجرای قانون اساسی هستند.

۵-۳. وجود نهادی فراتر از قانون اساسی

قانون اساسی در سلسله مراتب قوانین یک کشور بالاترین جایگاه را دارد. قوانین اساسی اقتداری این قاعده را برهم می زنند و در عمل نهادی فراتر از قانون اساسی به وجود می آورند. قوانین اساسی اتحاد جماهیر شوروی هیچ شکی باقی نمی گذاشت که حزب کمونیست نیروی پیشرو و هدایت کننده جامعه شوروی است. مقدمه قانون اساسی کره شمالی بازتابی از کیش شخصی در آن کشور است. تمرکز قدرت اجرایی، یک شاخص کلیدی از حکومت استبدادی است. قوانین اساسی کره شمالی یا اتحاد جماهیر شوروی را به عنوان نما یا پنجره ای برای پوشاندن توصیف می کنند، زیرا هر کدام حمایت از حقوق بشر را تضمین می کند که بعداً توسط مقامات دولتی سرکوب شد. برای مثال با آنکه در قانون اساسی ۱۹۳۶ شوروی به حق ها و تضمین آنها اشاره شده بود، اما واقعیت این بود که

1. Arch Getty J, "State and Society under Stalin: Constitutions and Elections in the 1930s", *Slavic Review*, Vol. 50, No. 1, (1991), p. 22.

2. Zachary Elkins; Tom Ginsburg & James Melton, "The Content of Authoritarian Constitutions, op cit., p. 141.

این حقوق مورد تجاوز وحشیانه از سوی حکومت قرار می گرفت.^۱ اینکه آیا نقش رهبری باید در قانون اساسی گنجانده شود یا نه موضوع اختلاف نظر در قانون اساسی شوروی در سال ۱۹۲۴ بود. مخالفان معتقد بودند که نقش رهبری نباید یک ویژگی قانونی باشد. از سال ۱۹۳۶، هر جا و هر زمان که کمونیست‌ها قدرت واقعی خود را تحکیم کردند - به جز لهستان - به این قدرت وجه قانونی نیز دادند.^۲

قانون اساسی روسیه در سال ۱۹۹۳ اعلام می کند که فدراسیون روسیه یک دولت دموکراتیک با شکل حکومت جمهوری است. رئیس جمهوری که توسط شهروندان روسیه انتخاب می شود، «ضامن قانون اساسی، حقوق و آزادی‌های انسان و شهروند خواهد بود.» متن اصلی، یک محدودیت چهار ساله و حداکثر دو دوره ریاست جمهوری متوالی را تعیین می کرد. اصلاح سال ۲۰۰۸ این مدت را به ۶ سال افزایش داد. این پیش‌نویس توسط رئیس جمهور مدودف ارائه شد. تحلیلگران پیش‌بینی کردند که قانون جدید که توسط ولادیسلاو سورکوف، ایدئولوگ اصلی کرملین طراحی شده است، می‌تواند نشانه‌ای از بازگشت پوتین به عنوان رئیس دولت باشد. این پیش‌بینی واقع‌بینانه بود.^۳

تأشنت یک سلطنت مطلقه را تصور می کند که تصمیمات پادشاه مقتدر مبنای همه کارهاست. پادشاه پس از دریافت مشاوره از گروهی از مشاوران که شخص پادشاه آنها را انتخاب کرده است، تصمیم می گیرد. پادشاه مشاوران را پس از مشورت گسترده در کشور، با برگزاری جلسات گفتگو با شهروندان کشور انتخاب می کند. مشاوران فقط مشاوره می دهند و پادشاه تصمیم نهایی را خواهد گرفت. هیچ مکانیزمی برای به چالش کشیدن رسمی یک تصمیم پس از اتخاذ وجود ندارد، اما پادشاه اجازه می دهد تا قبل از تصمیم‌گیری، بحث گسترده‌ای در مورد گزینه‌های سیاست و حتی انتقاد از انتخاب‌های پادشاه انجام شود. گاهی اوقات چنین انتقاداتی باعث می شود که پادشاه سیاست انتخابی را اصلاح کند. تصمیمات پادشاه معمولاً با ترکیبی از نگرانی‌ها انجام می شود؛ مثلاً یک

1. Arch Getty J, op. cit., p. 18-35.

2. Adam Przeworski, "Ruling against Rules", In: Ginsburg. Tom & A. Simpser, *Constitutions in Authoritarian Regimes* (Cambridge University Press, 2014) p. 33.

3. Attila toth.Gabor, op. cit., p. 6.

تصمیم، ثبات سلطنت را تضعیف نکند یا باعث ارتقای رفاه ملت شود. پادشاه تلاش می‌کند تا جانشینان بالقوه خودش - از جمله فرزندان و اعضای خانواده سلطنتی - را به سمت و سویی ببرد که اراده شاه به آن سمت است. این یک سلطنت مطلقه است، نه یک سلطنت مشروطه بر اساس الگوی بریتانیای کبیر یا دانمارک.^۱

۳-۶. فقدان نسبت بین قانون اساسی و دموکراسی

یکی از ویژگی‌های قانون اساسی، متعهد شدن برای اقدام‌های آینده است.^۲ اقتدارگرایان نسبت به دموکرات‌ها نیاز کمتری به چنین تعهدی دارند، اما باید به حامیان خود وعده‌های معتبر بدهند و قوانین اساسی ممکن است مکانیزمی برای انجام این کار باشد.^۳ مهم‌ترین عوامل تعیین‌کننده شکل مشروطه، زمانه و منطقه‌ای است که قانون اساسی در آن نوشته شده و مجموعه نهادهایی که برای اولین قانون اساسی در تاریخ کشور انتخاب شده‌اند. به نظر می‌رسد پایان جنگ سرد و امواج متعاقب آن تفاوت‌های جزئی بین قوانین اقتداری و دموکراتیک را از بین برده و قوانین اساسی حداقل در شکل - نه در کارکرد - همگرا شده‌اند.^۴

۳-۷. نمادین بودن قانون اساسی

طبق یک افسانه گریگوری پوتمکین - فیلد مارشال روسی - نماهای دهکده‌هایی را که وجود نداشت در امتداد سواحل رودخانه دنیپر ساخت تا افراد بازدیدکننده مانند امپراتور را با توهم رفاه تحت تأثیر قرار دهد. برخی از قوانین اساسی معادل روستاهای پوتمکین هستند. آن‌ها نه محدود می‌کنند و نه قدرت‌های دولت را توصیف می‌کنند، بلکه در اصل

1. Mark Tushnet, *Authoritarian Constitutionalism*, op cit., pp. 415-416.

2. Andreas Schedler, *Electoral Authoritarianism: The Dynamics of Unfree Competition* (Boulder, CO: Lynne Rienner, 2006) P. 1.

3. Zachary Elkins; Tom Ginsburg & James Melton, op. cit., p. 148.

4. Ibid. p. 162.

وجود دارند تا چهره‌ای جذاب به جهان نشان دهند.^۱ درک اینکه چرا دولت‌های اقتدارگرا ممکن است قوانین اساسی ساختگی را اتخاذ کنند دشوار نیست. از یک سو کشورهایی که آشکارا از ارزش‌های جامعه جهانی سرپیچی می‌کنند با امتناع از پرداختن به حقوق بشر و دموکراسی، جامعه بین‌المللی را به طرد شدن دعوت می‌کنند.^۲ از سوی دیگر هیچ سازوکار اجرای قانون اساسی چه در سطح داخلی و چه در سطح بین‌المللی وجود ندارد که از دادن وعده‌های توخالی توسط دولت‌های مستبد جلوگیری کند. همه قوانین اساسی اقتدارگرا را نمی‌توان به‌عنوان ویرترین رد کرد. برخی از آن‌ها بازتاب نسبتاً دقیقی از نهادهای حقوقی و سیاسی یک کشور هستند. برای مثال قانون اساسی عربستان، رسانه‌ها را به صراحت موظف می‌کند که «از زبان مؤدبانه استفاده کنند». اولین قانون اساسی شوروی صراحتاً دولت را متعهد می‌کرد که افراد و بخش‌هایی از جامعه را از هرگونه حقوقی که توسط آن‌ها به ضرر منافع انقلاب سوسیالیستی استفاده می‌شود محروم کند.^۳

۸-۳. شکاف بین قانون اساسی و واقعیت

معمولاً بین آنچه یک کشور در قانون اساسی وعده می‌دهد و رفتار واقعی آن، شکاف وجود دارد.^۴ این شکاف در دولت‌های اقتدارگرا بیشتر از دولت‌های دموکراتیک است.

1. See for Instance: David Law and Mila Versteeg, "The Evolution and Ideology of Global Constitutionalism", *California Law Review*, Vol. 99, No. 5, (2011), PP.1163–1257.

Jan-Erik Lan, *Constitutions and Political Theory* (Manchester, UK: Manchester University Press, 1996) p. 122.

Dick A Howard. E, "A Traveller from an Antique Land: The Modern Renaissance of Comparative Constitutionalism", *Virginia Journal of International Law*, Vol. 50, (2009), p. 13.

Nathan Brown, *Constitutions in a Nonconstitutional World: Arab Basic Laws and the Prospects for Accountable Government* (New York: State University of New York Press, 2002) P. 4.

2. Kenneth Mayer & Howard Schweber, "Does Australia Have a Constitution? Part I: Powers – A Constitution Without Constitutionalism", *UCLA Pacific Basin Law Journal*, Vol. 25, No. 2, (2008), PP. 228–64.

3. David Law & Mila Versteeg, *Constitutional Variation among Strains of Authoritarianism*, op. cit., p. 165.

4. David Law & Mila Versteeg, "The Evolution and Ideology of Global Constitutionalism", op. cit., pp. 1163–1257.

رژیم‌های اقتدارگرا کمتر از حقوق مندرج در قانون اساسی خود دفاع می‌کنند و تمایل دارند که به خاطر ظاهر و نه از سر تعهد واقعی، وعده اجرای حقوق بدهند. به گفته محققین، همه دولت‌های اقتدارگرا از رقابت سیاسی خالی نیستند.^۱ اقتدارگرایان در معرض فشارهای انتخاباتی ممکن است امتیازاتی را به مخالفین و منتقدین بدهند.^۲

در قانون اساسی لهستان در سال ۱۹۵۲ قدرت واقعی در اختیار دفتر سیاسی حزب متحد کارگران لهستان بود، اما قدرت در قانون اساسی در اختیار دولت بود که طبق بند ۱ ماده ۱۵، «بالاترین ارگان دولتی» تلقی می‌شد. تمایز بین «قدرت»^۳ و «اقتدار»^۴ در اندیشه سیاسی و حقوقی تمایزی شناخته شده است. قدرت، توانایی نفوذ یا کنترل دیگران است در حالی که اقتدار، حق مشروع برای اعمال آن قدرت است. اقتدار نوعی قدرت است که توسط افراد تابع آن، مشروع و پذیرفته شده تلقی می‌شود. عبارت «اقتدار قدرت» در لهستان رایج بود و در اوایل دهه ۱۹۷۰، برنامه سیاسی حزب به «تقویت اقتدار قدرت» تبدیل شد. این تمایز با داستان سفر رئیس جمهور فرانسه، والرئ ژیسکار دستن، به ورشو در ژوئن ۱۹۷۵ نشان داده شده است. او با لیست بلندبالایی از مقامات مورد استقبال قرار گرفت. اولین کسی که به او دست داد رئیس شورای ایالتی، پروفیسور جابلون اسکی، بود که در سلسله مراتب قدرت واقعی، در بهترین حالت شماره ۱۰۰ بود. طبق یک داستان دیگر؛ یک بوروکرات بلندپایه حزب در حال گذراندن تعطیلات در روستایی بود که آن روستا قرار بود برای ساختن سد و منحرف کردن دهقانان از کشاورزی به گردشگری، غرق شود. هنگامی که دهقانان متوجه شدند که مسافر، یک مرد قدرتمند است از او خواستند که این تصمیم را لغو کند. صلاحیت این مقام در داخل دستگاه حزب ربطی به سدها یا مسائل

1. Andreas Schedler, "The New Institutionalism in the Study of Authoritarian", APSA Toronto Meeting Paper, (2009), available at: SSRN: <https://ssrn.com/abstract=1451602>.

Ginsburg. Tom, Moustafa Tamir, *Rule by Law*, op. cit.

2. David Law & Mila Versteeg, "Constitutional Variation among Strains of Authoritarianism, op. cit., p. 188.

3. Power.

4. Authority.

اقتصادی نداشت، اما برای دهقانان، هر فرد صاحب قدرتی اقتدار داشت.^۱ اگرچه دهقانان تا حدی در اشتباه بودند، زیرا بوروکراسی حزب به بخش‌هایی تقسیم می‌شد که از نظر کارکردی تعریف شده بودند؛ اما آن‌ها در این نکته که اختیارات صاحبان خاص قدرت تعریف نشده بود، اشتباه نمی‌کردند.^۲

۴. سه نوع رژیم اقتدارگرا

قوانین اساسی اقتدارگرا به سه نوع سلطنتی، نظامی و غیرنظامی تقسیم می‌شوند. یک قانون اساسی توصیفی دقیق ممکن است به یک رژیم اقتداری کمک کند تا بر مشکلات داخلی غلبه کند، اما در عین حال می‌تواند رژیم را در معرض انتقادهایی قرار دهد که مشروعیتش را از سوی مخاطبان داخلی و بین‌المللی مورد تردید قرار دهد. دولت‌های اقتدارگرا بیشتر از دولت‌های دموکراتیک، قوانین اساسی تدوین می‌کنند که حاوی مجموعه‌ای از حق‌های اساسی است که در عمل رعایت نمی‌شود. رژیم‌های سلطنتی و نظامی بیشتر از رژیم‌های غیرنظامی از این استراتژی پیروی می‌کنند.^۳ از بین سه نوع رژیم اقتدارگرای سلطنتی، نظامی و غیرنظامی از نظر تاریخی، رژیم‌های غیرنظامی بیشتر و رژیم‌های سلطنتی کمتر رایج بوده‌اند. هر نوع رژیم اقتدارگرا با یک پایگاه قدرت و ساختار متمایز برای حل درگیری داخلی، کنترل بیگانگان رژیم و هماهنگی اقدامات شناخته می‌شود.^۴

رژیم‌های سلطنتی برای حل مسائل جانشینی و حکومت بر خانواده و شبکه‌های خویشاوندی متکی هستند. دیکتاتورهای نظامی با کمک ارتش، قدرت را به دست می‌گیرند و پس از به قدرت رسیدن، دستگاه سازمانی نیروهای مسلح را برای تحکیم حاکمیت خود مهار می‌کنند. دیکتاتورهای غیرنظامی معمولاً برای بسیج حمایت مردمی

1. Adam Przeworski, op. cit., pp. 23-25.

2. Ibid. p. 25.

3. David Law S. & Mila Versteeg, op. cit., p. 166.

4. See for Instance: Barbara Geddes, "What Do We Know about Democratization After Twenty Years?", Annual Review of Political Science, Vol. 2, (1999), PP. 115-44.

A Hadenius. J. Teorell, "Pathways from Authoritarianism", Journal of Democracy, Vol. 18, No. 1, (2007), PP. 143-56.

و تحت کنترل نگه داشتن مخالفان رژیم، بر ساختار حزب سیاسی متکی هستند. در عوض، حزب به اعضای خود وسیله‌ای برای پیشرفت شخصی در سیستم ارائه می‌دهد.^۱

آمریکای لاتین منطقه‌ای است که به بی‌ثباتی قانون اساسی شناخته می‌شود؛ از زمان استقلال، کشورهای این منطقه بارها قوانین اساسی را به خاطر تغییرات پی‌درپی بین دولت‌ها با منافع حزبی و اهداف برنامه‌ای متفاوت تدوین و اصلاح کرده‌اند.

در قرن بیستم، دیکتاتورهای نظامی با جایگزینی تعداد زیادی از قوانین اساسی به این الگو کمک کردند. رهبران نظامی زمانی می‌خواهند قوانین اساسی جدیدی را اتخاذ کنند که بعد از تحولات نظم سیاسی، اجتماعی و اقتصادی، زمینه مداخله آن‌ها را در سیاست فراهم کند. دیکتاتورهای نظامی برای تصویب و حفظ قانون اساسی خود باید بتوانند حمایت مردمی و حزبی را بسیج کنند. از آنجا که این شرط به ندرت برآورده می‌شود، حاکمان نظامی اغلب در تداوم میراث خود شکست می‌خورند.^۲ قبل از گسترش دموکراسی انتخاباتی در اوایل دهه ۱۹۸۰، حکومت استبدادی اعم از نظامی و غیرنظامی در آمریکای لاتین حاکم بود. از سال ۱۹۰۰ تا ۲۰۰۸، هر کشور آمریکای لاتین به طور متوسط به مدت ۶۲/۵ سال تحت حاکمیت استبدادی بود. ۷۰ درصد از همه قوانین اساسی وضع شده در آمریکای لاتین استبدادی هستند. ۶۷ درصد این قوانین اساسی توسط یا تحت تأثیر دولت‌های نظامی ساخته شده‌اند. دولت‌های استبدادی که با کودتا یا انتخابات غیررقابتی تأسیس شدند، اغلب تصمیم می‌گرفتند که حکومت خود را با استفاده از قانون اساسی جدید نهاده‌اند.^۳

قوانین اساسی که تحت تأثیر حاکمان نظامی ایجاد شده‌اند، دو نوع هستند. اولی قوانین اساسی که در زمان قدرت یک رژیم نظامی ایجاد شده و فقط برای زمانی که رژیم بر سر کار است لازم‌الاجرا است. دوم مربوط به قوانین اساسی ایجاد شده یا اصلاح شده در زمان

1. Jos'e Cheibub; Jennifer Gandhi & James Vreeland, "Democracy and Dictatorship Revisited", Public Choice, Vol. 143, (2010), PP. 67-101.

2. Gabriel L Negretto, "Authoritarian Constitution Making: The Role of the Military in Latin America", In: Tom Ginsburg & A. Simpser, op. cit., p. 83.

3. Ibid. p. 84.

رژیم نظامی است که در طول دوره دموکراتیک بعدی، برای کل یا بخش قابل توجهی از زندگی آن‌ها لازم‌الاجرا است. قانون اساسی ۱۹۶۷ برزیل و پاراگوئه از نوع اول و قانون اساسی ۱۹۶۷ بولیوی، قانون اساسی ۱۹۸۰ شیلی، قانون اساسی ۱۹۷۲ پاناما یا قانون اساسی ۱۹۷۸ اکوادور نمونه‌هایی از نوع دوم هستند.^۱

رژیم‌های سلطنتی و نظامی بیشتر از رژیم‌های غیرنظامی، قوانین اساسی ضعیفی را اتخاذ می‌کنند و حقوق نسبتاً کمی را وعده می‌دهند. حتی برای بی‌رحم‌ترین رژیم‌های استبدادی، صراحت قانون اساسی مزایایی دارد. تصویب یک قانون اساسی ضعیف - اما از نظر توصیفی دقیق - می‌تواند به رژیم کمک کند تا مشکلات هماهنگی داخلی را حل کند، در حالی که تصویب یک قانون اساسی ساختگی مملو از وعده‌های توخالی می‌تواند با هماهنگی کردن مخالفان رژیم نتیجه معکوس داشته باشد. با توجه به اینکه رژیم‌های استبدادی تا حد زیادی با کنترل آن‌ها بر جامعه تعریف می‌شوند، آن‌ها بیشتر، مقرراتی که قدرت آن‌ها را بر افراد محدود می‌کند نقض می‌کنند.^۲

برخی نیز از کشورهایی سخن می‌گویند که قانون اساسی نیمه‌اقتداری^۳ دارند. در قانون اساسی نیمه‌اقتداری عناصری از حکومت دموکراتیک و اقتدارگرا با هم ترکیب شده‌اند. این قانون شامل نهادهای دموکراتیک رسمی مانند انتخابات است، اما محدودیت‌های قابل توجهی بر آزادی‌های سیاسی، آزادی‌های مدنی و حاکمیت قانون دارد که اغلب به نفع ساختار قدرت موجود است. از دست دادن جذابیت سیستم‌های سوسیالیستی در دهه ۱۹۹۰، ایجاد کشورهای تازه استقلال یافته و نیازی که تعداد فزاینده‌ای از دولت‌ها برای مشروعیت بخشیدن به خود در نظر شهروندان‌شان و جامعه بین‌المللی احساس می‌کردند باعث تمایل به این نوع از قوانین اساسی شد. کشورهایی مانند قزاقستان یا آذربایجان، روسای سابق کمونیست خود را به روسای جمهور منتخب تبدیل کرده‌اند، اما در واقعیت آن‌ها همچنان

1. Ibid. p. 87.

2. Elkins Zachary; Tom Ginsburg & James Melton, *The Endurance of National Constitutions*, op. cit., P. 55.

3. Semi-authoritarian Constitution.

مردان قدرتمندی هستند که قدرت آنها به سختی توسط نهادهای دموکراتیک کنترل می‌شود.

رژیم‌های نیمه‌اقتداری همچنین در کشورهای جنوب صحرای آفریقا، جایی که انتخابات چندحزبی دهه ۱۹۹۰ نتوانسته‌اند پارلمان‌های کارآمد ایجاد کنند یا قوه مجریه را پاسخگو نمایند رواج دارد. گشایش‌های سیاسی در الجزایر، مراکش و یمن به تثبیت رژیم‌های نیمه‌اقتدارگرا منجر شد که از الگویی پیروی می‌کند که ابتدا توسط مصر ایجاد گردید،^۱ نمونه دیگر هنگ کنگ است. از ۲۰۱۴ به خاطر نفوذ چین، هنگ کنگ از حکومت نیمه‌دموکراتیک به اقتدارگرایانه حرکت کرد. از جمله کارهای انجام شده در این کشور، بزرگ‌نمایی قانون اساسی جمهوری خلق چین، عادی‌سازی تفسیر قانون اساسی توسط کمیته دائمی کنگره ملی خلق، صدور تصمیم در مورد سازگاری با قانون اساسی توسط کمیته دائمی کنگره ملی خلق و وضع قوانین جدید از طریق دولت منطقه اداری ویژه هنگ کنگ است. با این حال این سیستم یک سیستم نیمه‌اقتداری است، زیرا هنوز درک عمیقی از حاکمیت قانون در هنگ کنگ وجود دارد و انتخابات محدودی در این کشور برگزار می‌شود.^۲

۵. قانون اساسی اقتدارگرا در رژیم‌های مختلف

این پرسش که آیا سیاست دیکتاتوری‌ها باید به عنوان اجرای اراده دیکتاتوری یک فرد واحد تلقی شود یا محصول انباشته رقابت‌ها و خصومت‌های موقتی بین بلوک‌های قدرت؟، بحث‌های قابل توجهی برانگیخته است. هانس مامسن، مدافع اصلی صلاحیت و قدرت مطلق هیتلر، پلورالیسم را با قدرت نامحدود مرتبط می‌کند. او استدلال می‌کند که بیزاری هیتلر از محدودیت بر قدرتش باعث شکل‌گیری روش‌های غیررسمی تصمیم‌گیری، تکه‌تکه شدن نظام سیاسی و رقابت‌های داخلی مداومی گردید که در نهایت منجر به

1. Olcott, Martha Brill & Marina Ottaway, "Challenge of Semi-authoritarianism", Carnegie Paper, No. 7, (1999).

2. Benny Yiu-ting Tai, "Hong Kong No More: From Semi Democracy to Semi Authoritarianism", Contemporary Chinese Political Economy and Strategic Relations: An International Journal, Vol. 4, No. 2, (2018), pp. 395-430.

خودویرانگری دولت شد. این پایگاه‌های قدرت متکثر در داخل دولت نازی، اجازه حکومت خودسرانه و لجام گسیخته هر فرد برای خودش در میان نخبگان نازی را فراهم کرد.^۱

نکته مشابهی را می‌توان با توجه به تمایز بین رژیم‌های استبدادی و توتالیتار که خوان لینز به عنوان راهی برای درک اسپانیای فرانکوئستی دهه هفتاد ایجاد کرد، بیان نمود. تفاوت اساسی که لینز به آن اشاره کرد این بود که در رژیم‌های استبدادی تلاش برای تسلط کامل بر جامعه از طریق بسیج بازیگران اجتماعی و سرکوب همه انجمن‌ها وجود نداشت.^۲ علی‌رغم تفاوت‌ها، قدرت در هر دو نوع رژیم به‌طور رسمی نامحدود باقی می‌ماند. به باور لینز رژیم‌های غیردموکراتیک تمایل دارند سلطه خود را از طریق قانون تحمیل کنند، اما «تفسیر آن قوانین را به خود حاکمان واگذار می‌کنند نه به نهادهای مستقل». ^۳ همین مفهوم در نوشته‌های مربوط به گذار به دموکراسی در آمریکای لاتین یافت می‌شود.

دیکتاتورها با سرکوب رقابت احزاب یا از طریق تبدیل قانونی دموکراسی به دیکتاتوری، تسلط خود بر قدرت را به‌عنوان یک امر ضروری که توسط وضعیتی مانند براندازی، قیام، ناآرامی شدید، بحران اقتصادی یا طبیعی تحمیل شده است، توجیه می‌کنند. آن‌ها استدلال می‌کنند قدرت مطلق موجه است، زیرا قوانین و نهادهای عادی بسیار دست‌وپاگیر هستند یا از هم پاشیده‌اند و انفعال، تهدیدی برای تضعیف امنیت است. این نوع استدلال در میان فرماندهان رژیم‌های نظامی آمریکای لاتین رایج بود. اختیار تصمیم‌گیری در مورد اقدامی که باید انجام داد نه از یک نظم قانونی قبلی بلکه از واقعیت

1. Hans Mommsen, "National-Socialism – Continuity and Change", In *Fascism: A Reader's Guide*, Edited by Walter Laqueur (Berkeley: University of California Press, 1976) P. 195.

2. Robert Barros, op. cit., p. 12.

3. Juan Linz, "Totalitarian and Authoritarian Regimes", In: *Handbook of Political Science*, Vol. 3, Edited by Fred Greenstein and Nelson Polsby (Reading, Mass: Addison-Wesley, 1975) P. 183.

فعلی ناشی می‌شود. به قول کارل اشمیت «اقتدار ثابت می‌کند که برای تولید قانون، نیازی به استناد به قانون نیست».^۱

به قول لوونشتاین استبداد نمی‌تواند تحت قانون اساسی عمل کند و به عنوان یک قاعده، از قانون اساسی صرف‌نظر می‌کند. همچنین محدودیتی را در اعمال قدرت تحمل نخواهد کرد، زیرا رسمیت بخشیدن به اقتدار با پویایی آن ناسازگار است.^۲

قانون اساسی اقتداری برتری حاکمیت مردمی را تصدیق می‌کند و به ظاهر به دنبال انتقال قدرت به دموکرات‌ها است، اما مکانیسمی وجود دارد که موضوع را تغییر می‌دهد. قانون اساسی ۱۹۸۲ ترکیه یک نمونه است.^۳ ترکیه دارای سنت طولانی در سیاست انتخاباتی است اما حکومت نظامی را نیز تجربه کرده است. کمیسیون ونیز ترکیه را یک «دموکراسی قیم‌مابانه»^۴ می‌نامد که در آن دموکراسی توسط اتحاد ارتش، بوروکراسی و دادگاه‌ها محدود می‌شود. در دهه ۱۹۶۰، نخبگان کمالیستی که برای چندین دهه ترکیه را اداره می‌کردند، یک دادگاه قانون اساسی، برای محافظت از ارزش‌های سکولاریسم در برابر احزاب مذهبی تأسیس کردند. با افزایش محبوبیت این احزاب، دادگاه بارها آن‌ها را منحل کرد و درگیر نبردهای طولانی با شاخه‌های منتخب دولت شد.^۵ قانون اساسی میانمار که طی یک فرآیند هفده ساله در سال ۲۰۰۸ تصویب شد، بسیاری از ناظران را با ارائه مکانیزمی برای آزادسازی سیاسی شگفت‌زده کرد. اگرچه ساختار پیچیده سیستم سیاسی، برای مقامات نظامی سابق نوعی حق وتو تضمین می‌کند، اما سرعت آزادسازی سیاسی باعث رواج و پیدایش انواع حق‌ها و آزادی و سپس انتخابات پارلمانی شد. در عین حال

1. Carl Schmitt, *Political Theology: Four Chapters on the Concept of Sovereignty*, Translated by George Schwab (Cambridge: MIT Press, 1985) P. 13.

2. Karl Loewenstein, *Political Reconstruction* (New York: Macmillan, 1951).

3. Jill Goldenziel, "Veiled Political Questions: Islamic Dress, Constitutionalism and the Ascendance of Courts", *American Journal of Comparative Law*, Vol. 61, No. 1, (2013), P. 36.

Isiksel Turkuler, "Between Text and Context: Turkey's Tradition of Authoritarian Constitutionalism", *International Journal of Constitutional Law*, Vol. 11, No. 3, (2013).

4. Tutelary Democracy.

5. Tom Ginsburg, *Beyond Window Dressing*, op. cit., p. 146.

بسیاری از زندانیان سیاسی باقی مانده‌اند و آزادی بیان محدود شده است. قانون اساسی پاناما در سال ۱۹۷۲ که توسط ژنرال توریکسوس پس از کودتای ۱۹۶۸ اعلام شد، او را به عنوان رهبر حداکثری انقلاب پاناما با اختیارات فوق‌العاده برای شش سال تعیین کرد (ماده ۲۷۷). اختیارات در سال ۱۹۷۸ منقضی شد و تحت فشار ایالات متحده، مجلس ملی مجموعه‌ای از اصلاحات را تصویب کرد که خواستار بازگشت به فرآیندهای دموکراتیک طی چند سال آینده بود.

به طور رسمی، قانون اساسی امروز به قوت خود باقی مانده است. شیلی الگوی یک قانون اساسی اقتدارگرای تحول‌آفرین است. حکومت نظامی ژنرال پینوشه قانون اساسی ۱۹۸۰ را با هدف بازگرداندن قدرت به نیروهای دموکراتیک از طریق یک انتقال منظم تصویب کرد. قانون اساسی، حقوق مالکیت را تثبیت کرد که یکی از دغدغه‌های اصلی راست‌گرایان شیلی بود، احزاب کمونیست را ممنوع کرد، به ارتش حق وتو داد و یک دادگاه قانون اساسی برای بررسی قوانین ایجاد کرد.^۱

در ونزوئلا در سال ۱۹۹۹، هوگو چاوز پس از پیروزی در انتخابات قانون اساسی را بازنویسی کرد. او بدون مذاکره با کنگره تحت کنترل اپوزیسیون به طور یکجانبه، مجلس مؤسسان را تحت تسلط حامیان خودش تشکیل داد. قانون اساسی جدید، قدرت ریاست جمهوری چاوز را تا حد زیادی تقویت کرد و نهادهایی که هنوز تحت کنترل مخالفان بودند را تعطیل و دوباره تشکیل داد. این کارها زمینه را برای یک رژیم اقتدارگرا فراهم کرد که در آن انتخابات همچنان برگزار می‌شد، اما چاوز برتری‌های زیادی نسبت به مخالفان خود داشت و عملاً تا زمان مرگش در سال ۲۰۱۳ قدرت را در دست داشت.^۲

تاشنت بین مشروطه سوءاستفاده‌ای^۳ که در مجارستان وجود دارد و مشروطه اقتداری که در سنگاپور وجود دارد تمایز قائل می‌شود. به اعتقاد او در لهستان و مجارستان تعهد به

1. Ibid. p. 148.

2. David Landau, "Constitution- Making and Authoritarianism in Venezuela the First Time as Tragedy, The Second as Farce", in: Graber Mark A; Sanford Levinson & Mark Tushnet. ed. *Constitutional Democracy in Crisis?* (Oxford University Press, 2018) P. 161.

3. Abusive Constitutionalism.

محدودیت‌های قدرت وجود ندارد و اعمال قدرت عمومی در این کشورها تقریباً بدون محدودیت باقی مانده است. رهبران سیاسی به ایده مشروطه‌گرایی احترام نمی‌گذارند، اما قانون اتحادیه اروپا ظاهراً به عنوان یک محدودیت داخلی و ضمنی در این کشورها عمل می‌کند. بر اساس نظر تاشنت سیستم‌های جدید در مجارستان و لهستان نمی‌توانند به عنوان مشروطیت اقتداری شناخته شوند.^۱

نتیجه‌گیری

قانون اساسی به عنوان یکی از پیچیده‌ترین مفاهیم در دانش حقوق تاریخی طولانی دارد و مباحث متعددی پیرامون آن شکل گرفته است. این مباحث در پیدایش یکی از حوزه‌های دانش حقوق به نام نظریه حقوق اساسی^۲ نقش برجسته‌ای داشته است. موضوعاتی مانند تاریخ مفهوم قانون اساسی، تحولات نظری این مفهوم، تفسیر قانون اساسی، نظریه‌های اساسی، دادرسی اساسی، طراحی قانون اساسی، لایه‌های قانون اساسی و ده‌ها موضوع دیگر از حوزه‌هایی است که در مورد قانون اساسی به وجود آمده است. یکی از موضوعات مربوط به قانون اساسی انواع آن است. در ادبیات حقوق اساسی ایران در مورد انواع قانون اساسی تاکنون تحقیقی صورت نگرفته است و هرآنچه گفته شده است بیشتر حول دو نوع قانون اساسی ماهوی و شکلی می‌چرخد. یکی از انواع قانون اساسی، قانون اساسی اقتداری است. در ادبیات حقوق اساسی و مشروطیت، همواره رسم بر این بوده است که گفته شود قانون اساسی به عنوان یکی از بنیادی‌ترین اصل مشروطیت در پی محدود کردن قدرت است. گویی با تدوین قانون اساسی کشور به سوی محدود کردن قدرت خواهد رفت. تجربه قرن بیستم خلاف این را نشان داد. کشورهای متعددی که به هیچ وجه به تحدید قدرت علاقه‌ای نداشتند و تحت عناوین متعددی مانند دیکتاتوری، توتالیتیر، اقتدارگرا، استبدادی، نظامی نامیده می‌شدند به قانون اساسی علاقه پیدا کردند و دست به تدوین این سند در کشورهای خود زدند.

1. Mark Tushnet, "Authoritarian Constitutionalism", op. cit., p. 391.

2. Constitutional Theory.

اگر قانون اساسی سندی برای محدود کردن قدرت است چرا کشورهایی که تمایلی به تحدید قدرت ندارند به تدوین قانون اساسی پرداختند. این پرسش باعث پیدایش ادبیات جدیدی در انواع قانون اساسی شد و از نوع جدیدی از قانون اساسی سخن گفته شد که به آن قانون اساسی اقتداری گفته می‌شود. در این مقاله کوشش شد ضمن اشاره به تجربه برخی از کشورها و نیز استفاده از مهم‌ترین نوشته‌های مرتبط با این مفهوم، نشان داده شود که قانون اساسی اقتداری دارای چه شاخص‌ها و ویژگی‌هایی است؟ نویسندگان این نوع از قوانین اساسی علاقه‌ای به حفاظت و حمایت از حقوق اساسی و بنیادین افراد ندارند، ولی در متن قانون اساسی به آنها اشاره می‌کنند. همچنین در این قوانین، بین واقعیت اجرا شده و متن قانون اساسی فاصله‌ای پرنشدنی وجود دارد و بخش‌های متعددی از قانون اساسی به صورت پوشالی و بیشتر به عنوان نمایی برای کسانی است که از بیرون به این سیستم نگاه می‌کنند. در این سیستم، آزادی‌های لیبرال در سطح متوسط محافظت می‌شود، انتخابات به ظاهر آزاد و منصفانه است و تعهد برای اعمال محدودیت در قدرت عمومی وجود دارد.

با این حال قانون اساسی برای این کشورها صرفاً یک موضوع سمبلیک نیست و کارکردهایی نیز دارد. مهم‌ترین کارکرد آن نقش هماهنگ‌کننده این سند است. حتی در یک کشور اقتداری نیز نیاز به سندی است که بتواند بخش‌ها و نهادهای مختلف را با هم هماهنگ کند. همچنین این سند در کشورهای اقتداری می‌تواند نقش کنترل‌کننده و تسهیل‌کننده داشته باشند و حتی در مواردی می‌تواند در تضعیف مخالفان سیاسی حکومت، کمک‌کننده باشد. بنابراین می‌توان گفت که حتی کشورهای اقتدارگرا هم بی‌نیاز از قانون اساسی نیستند، اگرچه عملاً با ایجاد قیدوبندهایی، نوعی از قانون اساسی به وجود می‌آورند که لزوماً با قوانین اساسی دموکراتیک مطابقت نمی‌کند. پرداختن به موضوعاتی مرتبط با انواع قانون اساسی و نظریه‌های آن می‌تواند به حقوق اساسی ما کمک کند تا با دقت بیشتری موضوعات مرتبط با نظریه‌های قانون اساسی را مورد بررسی قرار دهد.

تعارض منافع

تعارض منافع وجود ندارد.

ORCID

Fardin Moradkhani

<https://orcid.org/0000-0003-1590-4347>

References

Books

- Barros, Robert, *The Constitution of Dictatorship* (New York: Cambridge University Press, 2002).
- Brown, Nathan, *Constitutions in a Nonconstitutional World: Arab Basic Laws and the Prospects for Accountable Government* (New York: State University of New York Press, 2002).
- Elkins, Zachary; Tom Ginsburg & James Melton, *The Endurance of National Constitutions* (Cambridge: Cambridge University Press, 2009).
- Elkins, Zachary; Tom Ginsburg & James Melton, "The Content of Authoritarian Constitutions", in: Ginsburg Tom & A. Simpser. *Constitutions in Authoritarian Regimes* (Cambridge University Press, 2014)
- Ginsburg, Tom & Aziz Z. Huq, *How to Save a Constitutional Democracy?* (University of Chicago Press, 2018).
- Ginsburg. Tom & A. Simpser, *Constitutions in Authoritarian Regimes* (Cambridge University Press, 2014).
- Ginsburg, Tom & Tamir, Moustafa, *Rule by Law* (Cambridge University Press, 2012).

- Ginsburg, Tom, “Beyond Window Dressing: Constitutions in Authoritarian Regimes”, in: Smith Rogers. M & Richard. R. Beeman, Ed. *Modern Constitutions* (University of Pennsylvania Press, 2020).
- Halmai, Gábor, “The Making of Illiberal Constitutionalism with or without a New Constitution: The Case of Hungary and Poland”, in: Landau, David & Lerner, Hanna. Ed. *Comparative Constitution Making* (Edward Elgar Publishing Limited, 2019).
- Hardin, Russell, “Why a Constitution?”, in Bernard Grofman and Donald Wittman, eds., *The Federalist Papers and the New Institutionalism* (New York: Agathon Press, 1989).
- Hardin, Russell, “Why a Constitution?”, in Galligan. Denis and Mila Versteeg, eds., *The Social and Political Foundations of Constitutions* (Cambridge University Press, 2013).
- Hirschman, Albert O. *Rival Views of Market Society and Other Recent Essays*. (New York: Viking.1986)
- Landau, David, “Constitution- Making and Authoritarianism in Venezuela the First Time as Tragedy, the Second as Farce”, in: Graber. Mark A. Sanford Levinson. Mark Tushnet. Ed. *Constitutional Democracy in Crisis?* (Oxford University Press, 2018).
- Lane, Jan-Erik, *Constitutions and Political Theory* (Manchester: Manchester University Press, 199).
- Law, David S & Versteeg, Mila, “Constitutional Variation among Strains of Authoritarianism”, In: Ginsburg, Tom & Simpser, A, *Constitutions in Authoritarian Regimes* (Cambridge University Press, 2014).
- Linz, Juan, “Totalitarian and Authoritarian Regimes”, In: *Handbook of Political Science*, Vol. 3, Edited by Fred Greenstein and Nelson Polsby, (Reading, Mass: Addison-Wesley, 1975).

- Loewenstein, Karl, *Political Reconstruction* (New York: Macmillan, 1951).
- Mommsen, Hans, “National-Socialism – continuity and Change”, In *Fascism: A Reader’s Guide*, Edited by Walter Laqueur (Berkeley: University of California Press, 1976).
- Tamir, Moustafa & Ginsburg, Tom, “Introduction: The Functions of Courts in Authoritarian Politics”, in: Ginsburg, Tom & Tamir, Moustafa, *Rule by Law* (Cambridge University Press, 2012).
- Tamir, Moustafa, *The Struggle for Constitutional Power: Law, Politics, and Economic Development in Egypt* (Cambridge University Press, 2009).
- Murphy, Walter, “Constitutions, Constitutionalism and Democracy”, in Greenberg, Douglas; Katz, S. N; Oliviero, B & Wheatley, S. C., Eds, *Constitutionalism and Democracy: Transitions in the Contemporary World* (New York: Oxford University Press, 1993).
- Negretto, Gabriel L, “Authoritarian Constitution Making: The Role of the Military in Latin America”, In: Ginsburg, Tom & Simpser, A, *Constitutions in Authoritarian Regimes* (Cambridge University Press, 2014).
- Okoth-Okendo, H. W. O, “Constitutions without Constitutionalism: An African Political Paradox”, in Douglas, Greenberg, et al., eds., *Constitutionalism and Democracy: Transitions in the Contemporary World* (New York: Oxford University Press, 1993).
- Ordeshook, Peter, *A Political Theory Primer* (New York: Routledge Press, 1992).
- Przeworski, Adam, “Ruling against Rules”, In: Ginsburg, Tom & Simpser, A, *Constitutions in Authoritarian Regimes* (Cambridge University Press, 2014).

- Schedler, Andreas, *Electoral Authoritarianism: The Dynamics of Unfree Competition* (Boulder, CO: Lynne Rienner, 2006).
- Schmitt, Carl, *Political Theology: Four Chapters on the Concept of Sovereignty*, Translated by George Schwab (Cambridge: MIT Press, 1985).
- Simpser, Alberto, *Why Governments and Parties Manipulate Elections: Theory, Practice, and Implications* (New York: Cambridge University Press, 2013).
- Svolik, Milan, *Politics of Authoritarian Rule* (New York: Cambridge University Press, 2013).
- Thio, Li-Ann, "Constitutionalism in Illiberal Polities", In: Rosenfeld. Michel and András Sajó Ed, *The Oxford Handbook of Comparative Constitutional Law* (Oxford University Press, 2012).
- Tushnet, Mark, *Advanced Introduction to Comparative Constitutional Law* (Edward Elgar Publishing Limited, 2014).

Articles

- Attila toth, Gabor, "Constitutional Markers of Authoritarianism", *Hague Journal on the Rule of Law*, Vol. 11, (2018).
- Barros, Robert, "On the Outside Looking In: Secrecy and the Study of Authoritarian Regimes", *Social Science Quarterly*, Southwestern Social Science Association, Vol. 97, Issue 4, (2012).
- Bui, Ngoc Son, Bui N, 'Constitutional Developments in Vietnam in the First Decade of the Twenty First Century' in A Chen (ed.), *Constitutionalism in Asia in the Twenty First Century* (Cambridge University Press, 2014).

- Carey, John, "Parchment, Equilibria and Institutions", *Comparative Political Studies*, Vol. 33, No. 6/7, (2000).
- Cheibub, Jos'e; Jennifer, Gandhi & James Vreeland, "Democracy and Dictatorship Revisited", *Public Choice*, Vol. 143, (2010).
- Geddes, Barbara, "What Do We Know About Democratization After Twenty Years?", *Annual Review of Political Science*, Vol. 2, (1999).
- Getty, J. Arch, "State and Society under Stalin: Constitutions and Elections in the 1930s", *Slavic Review*, Vol. 50, No. 1, (1991).
- Goldenziel, Jill, "Veiled Political Questions: Islamic Dress, Constitutionalism and the Ascendancy of Courts", *American Journal of Comparative Law*, Vol. 61, No. 1, (2013).
- Hadenius, A & Teorell, J, "Pathways from Authoritarianism", *Journal of Democracy*, Vol. 18, No. 1, (2007).
- Hollyer, James R & Rosendorff, B. Peter, "Why Do Authoritarian Regimes Sign the Convention against Torture? Signaling, Domestic Politics and Non-Compliance", *Quarterly Journal of Political Science*, Vol. 6, No. 3-4, (2011).
- Howard, Dick A. E, "A Traveller from an Antique Land: The Modern Renaissance of Comparative Constitutionalism", *Virginia Journal of International Law*, Vol. 50, (2009).
- Law, David & Mila Versteeg, "The Evolution and Ideology of Global Constitutionalism", *California Law Review*, Vol. 99, No. 5, (2011).
- Lerner, Hanna & Bali, Ash, "Constitutional Design without Constitutional Moments: Lessons from Religiously Divided Societies", *Cornell International Law Journal*, Vol. 49, Issue 2, Article 1, (2016).

- Levitsky, Steven & Lucan A. Way, "Elections Without Democracy: The Rise of Competitive Democracy", *Journal of Democracy*, Vol. 18, No. 2, (2002).
- Mayer, Kenneth & Schweber, Howard, "Does Australia Have a Constitution? Part I: Powers – A Constitution Without Constitutionalism", *UCLA Pacific Basin Law Journal*, Vol. 25, No. 2 (2008).
- McCubbins, Matthew D; Roger G. Noll & Barry R. Weingast, "Structure and Process, Politics and Policy: Administrative Arrangements and the Political Control of Agencies", *Virginia Law Review*, Vol. 75, No. 2 (1989).
- Myerson, Roger, "Autocrat's Credibility Problem and Foundations of the Constitutional State", *American Political Science Review*, Vol. 102, No. 1, (2008).
- Olcott, Martha Brill & Marina Ottaway, "Challenge of Semi-authoritarianism", *Carnegie Paper*, Vol. 1, No. 7, (1999).
- Root, Hilton T, "Tying the King's Hands: Credible Commitments and Royal Fiscal Policy During the Old Regime", *Rationality and Society*, Vol. 1, No. 2, (1989).
- Schedler, Andreas, "The New Institutionalism in the Study of Authoritarianism", *APSA Toronto Meeting Paper*, (2009), available at: SSRN: <https://ssrn.com/abstract=1451602>.
- Tai, Benny Yiu-ting, "Hong Kong No More: From Semi Democracy to Semi Authoritarianism", *Contemporary Chinese Political Economy and Strategic Relations: An International Journal*, Vol. 4, No. 2, (2018).
- Turkuler. Isiksel, "Between Text and Context: Turkey's Tradition of Authoritarian Constitutionalism", *International Journal of Constitutional Law*, Vol. 11, No. 3, (2013).

- Tushnet, Mark, "Authoritarian Constitutionalism", Cornell Law Review, Vol. 100, No. 2, (2015).
- Weingast, Barry, "Political Foundations of Democracy and the Rule of Law", American Political Science Review, Vol. 91, No. 2, (1997).

استناد به این مقاله: مرادخانی، فردین، «قانون اساسی اقتداری؛ مفهوم و کارکرد»، پژوهش حقوق عمومی، دوره ۲۸، شماره ۹۲، (۱۴۰۵)، ۲۱۷-۲۵۶.

Doi: 10.22054/qjpl.2025.84389.3084

The Quarterly Journal of Public Law Research is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial 4.0 International License